

12 Φεβρουαρίου, 1990

[ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στές]

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΒΙΤΤΗ,

Εφεσείουσα,

v.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5182).

Αιτιολογία δικαστικής απόφασεως — Σαφής διατύπωση ευρημάτων και συσχετισμός τους με ετυμηγορία αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του δικαστικού έργου — Παράλειψη προσδιορισμού με ακρίβεια των γεγονότων, που στοιχειοθετούσαν το αδίκημα της αμέλειας, κρίση επί θέματος αξιοπιστίας μαρτύρων μόνο ως προς μέρος μαρτυρίας τους και παράλειψη ευρήματος για ουσιώδες γεγονός, που επηρέαζε την αξιοπιστία των μαρτύρων, και συγκεκριμένα για το ποίος οδηγούσε το όχημα του παραπονομένου, πράγμα για το οποίο είχαν προβληθεί διστάμενες εκδοχές — Διαταγή επανεκδικάσεως της υποθέσεως.

Η εφεσείουσα καταδικάσθηκε για αμέλεια σχετικά με σύγκρουση επί διασταυρώσεως δρόμου στο χωριό Αυγόρου. Η εκδοχή της εφεσείουσας ήταν ότι το αυτοκίνητο του παραπονουμένου το οδηγούσε ο γιός του και όχι ο ίδιος, όπως είχαν ισχυρισθεί οι μάρτυρες κατηγορίας, δηλαδή ο παραπονοούμενος, ο γιός του και κάποιος τρίτος. Το Δικαστήριο δεν έκαμε οποιοδήποτε εύρημα για το θέμα αυτό. Υπήρξε και διάσταση απόψεων ως προς το ποίος ήταν ο κύριος και ποίος ο δευτερεύων δρόμος. Το Δικαστήριο δέχθηκε ότι ο δευτερεύων ήταν αυτός, που ακολουθούσε η εφεσείουσα, γιατί είχαν πριν από το ατύχημα τοποθετηθεί σχετικά σήματα τροχαίας. Δεν υπήρξε, όμως, εύρημα ότι τα σήματα υπήρχαν κατά τον κρίσιμο χρόνο. Η απουσία του ευρήματος αυτού σε συνδυασμό με το ότι το πλάτος της οδού, που κρίθηκε δευτερεύουσα ήταν μεγαλύτερο από το πλάτος της άλλης οδού, καθιστά την παράλειψη ουσιώδη. Τέλος, το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε την αξιοπιστία μαρτύρων σε σχέση με τμήμα μόνο της μαρτυρίας των.

Με βάση τις πιο πάνω διαπιστώσεις και την νομική αρχή, που επαρκώς σκιαγραφείται στην πιο πάνω περιληπτική σημείωση, το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε κατά πλειοψηφία, με διαφωνία του Δικαστή Μαλαχτού, να διατάξει επανεκδικαστη της υπόθεσης.

Η έφεση επιτρέπεται.
Διαταγή επανεκδικάσεως.

Αναφερόμενες αποφάσεις:

Pioneer Candy Ltd v. Tryfon and Sons Ltd (1981) 1 C.L.R. 540,

Papadopoulos v. Stavrou (1982) 1 C.L.R. 321.

5 Έφεση εναντίον καταδίκης.

Έφεση εναντίον της καταδίκης από την Κυριακού Βίττη η οποία βρέθηκε ένοχη στις 8 Σεπτεμβρίου, 1989 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Αμμοχώστου (Αριθμός 10 Ποινικής Υπόθεσης 3332/88) στην κατηγορία ότι οδηγούσε αυτοκίνητο χωρίς την προσήκουσα επιμέλεια και προσοχή κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 (1) (4) του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου, 1972 (Νόμος 86/72) και καταδικάστηκε από τον 15 Επαρχιακό Δικαστή Ιντιάνο να πληρώσει £25.- πρόστιμο και £48.- έξοδα.

A. Ιακωβίδης, για την εφεσείουσα.

A. Βασιλειάδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για την εφεσίβλητη.

20 Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΜΑΛΑΧΤΟΣ,: Η απόφαση δεν είναι ομόφωνη και έτσι καθένας από εμάς θα δώσει δική του απόφαση.

25 Η Εφεσείουσα βρέθηκε ένοχη κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας ότι την 20 Αυγούστου 1988 στο Αυγόρου οδηγούσε το αυτοκίνητο με αριθμό εγγραφής ΚC 029 χωρίς την προσήκουσα επιμέλεια και προσοχή κατά παράβαση των άρθρων 8 και 19 (1) (4) του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμου 86/72, το οποίο αυτοκίνητο συγκρούστηκε με το αυτοκίνητο του παραπονούμενου 30 με αριθμό εγγραφής SB 633.

Το δυστύχημα συνέβηκε περί την 19.30 ώρα επί της διασταύρωσης του κυρίου δρόμου Αυγόρου - Αμμοχώστου με το δρόμο που οδηγεί από το Φρέναρος προς Αυγόρου. Το αυτοκίνητο της εφεσείουσας οδηγείτο από την κατεύθυνση

του Φρενάρους προς Αυγόρου, ενώ το αυτοκίνητο του παραπονουμένου από το Αυγόρου προς την Αμμόχωστο. Κατά την 20.00 ώρα ο Αστυφύλακας 232 Πανίκος Παπαγεωργίου μετέβηκε επί τόπου όπου βρήκε τα δύο αυτοκίνητα στην τελική τους θέση και στην παρουσία της εφεσείουσας και του παραπονουμένου επήρε διάφορα μέτρα και έκαμε ένα σχέδιο το οποίο επαρουσίασε στο Δικαστήριο όταν έδωσε μαρτυρία σαν πρώτος μάρτυρας κατηγορίας. Επίσης ως εξεταστής της υπόθεσης επήρε καταθέσεις από διάφορα πρόσωπα περιλαμβανομένης και της Εφεσείουσας. 5 10

Η εκδοχή της Εφεσείουσας ως προς το πώς συνέβηκε το δυστύχημα, την οποία και επανέλαβε δίδοντας μαρτυρία ενώπιον του Δικαστηρίου, φαίνεται στην κατάθεσή της η οποία είναι η ακόλουθη: 15

"Σήμερα το απόγευμα ξεκίνησα με το αυτοκίνητο του άνδρα μου, από τη Σωτήρα με προορισμό να πάω στο Δασάκι. Το αυτοκίνητο που οδηγούν έχει αριθμό ΚC 029 και στο πίσω κάθισμα είχα τα τρία μωρά μου, τον Παναγιώτη 12 χρόνων, τον χάρη 8 και το Γιώργο 5 χρόνων. Όταν οδηγούν φορούσα τη ζώνη μου και αφού πέρασα από το Φρέναρος έφθασα στον κύριο δρόμο που οδηγεί προς την Αμμόχωστο, παρόλο που στο δρόμο δεν είχε σήμα ΑΛΤ έκαμα κανονικό ΑΛΤ και αφού είδα ότι από αριστερά μου είχε αυτοκίνητο στο κύριο δρόμο και επειδή ήταν μακριά ξεκίνησα και σταύρωσα τον κύριο δρόμο για να πάω ίσια στο δρόμο που οδηγά στο Δασάκι. Ενώ ήμουν στο κέντρο του δρόμου ήρτε το αυτοκίνητο που ήταν στον κύριο δρόμο στα αριστερά και μου εκτύπησε, στην αριστερή πίσω πόρτα του αυτοκινήτου μου. Το αυτοκίνητο που μου εκτύπησε έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα και επρόσεξα ότι επάτησε δυο φορές στόπερ. Επρόσεξα επίσης ότι στο αυτοκίνητο είχε δυο με στρατιωτικά ρούχα και ένα με αστυνομικά ρούχα και είμαι βέβαιη ότι δεν οδήγαν ο αστυνομικός το αυτοκίνητο, αλλά είδα ότι ήταν παιδί και ήταν στρατιώτης. Αμέσως μετά το δυστύχημα εγώ κατέβηκα από το αυτοκίνητό μου και τράβησα μια 20 25 30 35

γραμμή από εκεί που είδα ότι πάτησε τα στόπερ ο οδηγός του αυτοκινήτου που μου εκτύπησε. Όταν έφθασε η αστυνομία τους έδειξα το σημείο. Από το δυστύχημα επληρώθη ο γιός μου ο Χάρης ελαφρά στη κεφαλή και
 5 ζαλιζεται. Το αυτοκίνητό μου έπαθε ζημιά στις αριστερές πόρτες και το πισινό φτερό ζάβωσε και βρήκε το πισινό τροχό και δεν εκινείτο. Ο γιός μου Χάρης που εκτύπησε μεταφέρθηκε σε γιατρό. Έμεινα στον τόπο που έγινε το δυστύχημα μέχρι που έφθασε η αστυνομία
 10 και στην παρουσία μου έπιασε τα μέτρα και έκαμε ένα σχεδιάγραμμα αφού τους έδειξα το σημείο που κτυπήσαμε και συμφώνησα. Τα στόπερ που έπιασε ο οδηγός του αυτοκινήτου που μου κτύπησε ήταν 30 μέτρα. Την ώρα που έπιασε τα μέτρα η αστυνομία οι στρατιώτες
 15 δεν ήταν. Παρών ήταν μόνο ο αστυνομικός. Το κτύπημα ήταν τόσο δυνατό που το αυτοκίνητό μου άλλαξε κατεύθυνση και τα μούτρα του σχεδόν εγύρισαν προς την κατεύθυνση που ερχόμουν. Για το δυστύχημα έχω μάρτυρα τον Θεμιστοκλή Πέτρου από το Αυγόρου που
 20 καθόταν έξω από το σπίτι του και είδε πώς έγινε το δυστύχημα και έτρεξε αμέσως στα μωρά. Έχω παράπονο και θέλω η υπόθεση να πάει στο Δικαστήριο".

Η εκδοχή της Κατηγορούσης Αρχής είναι ότι το σταυροδρόμι επί του οποίου έγινε η σύγκρουση των δύο αυτοκινήτων είναι ελεγχόμενο με σήματα τροχαίας και ότι ο δρόμος Αυγόρου - Αμμοχώστου είναι ο κύριος δρόμος. Κατά την ημέρα του δυστυχήματος τα σήματα τροχαίας από την κατεύθυνση του Φρέναρος δεν υπήρχαν διότι εγένετο διαπλάτυνση του δρόμου αυτού του οποίου το πλάτος ήταν περίπου 15 πόδια. Ως προς το πώς συνέβηκε το δυστύχημα είναι ότι σύμφωνα με τη μαρτυρία του παραπονουμένου ο οποίος είναι αστυνομικός με αρ. 301, οδηγούσε το αυτοκίνητό του επί του κυρίου δρόμου Αυγόρου - Αμμοχώστου, κατευθυνόμενος προς την Αμμόχωστο, με
 30 συνεπιβάτες τον γιό του Μάριο Χρίστου και Ανδρέα Κυτιλλή, οι οποίοι ήταν στρατιώτες, για να τους πάρει στο στρατόπεδο, περίπου ένα μίλι έξω από το Αυγόρου. Ο γιός του εκάθετο δίπλα του και ο άλλος στο πισινό κάθισμα ακριβώς πίσω του. Όταν έφθασε σε απόσταση 25 - 30

μέτρα από το σταυροδρόμι με ταχύτητα περίπου 35 - 40 χιλιόμετρα την ώρα επρόσβη από τον πλαγιόδρομο δεξιά του το αυτοκίνητο της εφεσείουσας να βγαίνει χωρίς να σταματήσει και αμέσως επάτησε φρένα και μετά έγινε η σύγκρουση. Το εμπρόσθιο μέρος του αυτοκινήτου του εκτύπησε στο πίσω μέρος της αριστερής πλευράς του άλλου αυτοκινήτου. Την ίδια περίπτωση έδωσαν ενώπιον του Δικαστηρίου και οι δύο συνεπιβάτες του. 5

Όπως έχει συζητηθεί η υπόθεση ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου τα ακόλουθα τρία σημεία ήσαν υπό αμφισβήτηση. 10

Το πρώτο σημείο, που είναι και αποφασιστικής σημασίας, είναι αν το σταυροδρόμι είναι ελεγχόμενο με κύριο δρόμο τον Αυγόρου - Αμμοχώστου.

Το δεύτερο σημείο είναι το μήκος των ιχνών τροχοπεδήσεως των φρένων του αυτοκινήτου του παραπονουμένου και 15

Το τρίτο είναι εάν ο οδηγός του αυτοκινήτου του παραπονουμένου κατά την ώρα του δυστυχήματος ήταν ο παραπονούμενος ή ο γιός του. 20

Αναφορικά με τα δύο πρώτα σημεία στη σελίδα 34 των πρακτικών το Δικαστήριο λέγει τα εξής:

"Η πραγματική μαρτυρία ποιά είναι: Είναι ότι τα ίχνη τροχοπεδήσεως του άλλου αυτοκινήτου είναι 15 μέτρα μόνο και όχι 30 και δεν έχω κανένα απολύτως λόγο να αμφιβάλλω περί τούτου και πιστεύω απόλυτα τον Μ.Κ. 1 αναφορικά με το μήκος των ιχνών τροχοπεδήσεως που έχει μετρήσει και έχει σημειώσει στα Τεκ. 1 και 2. Εάν εν τελευταία αναλύσει ο δικηγόρος της κατηγορουμένης πίστευε ότι ο μάρτυρας αυτός σημείωσε λιγότερα ίχνη τροχοπεδήσεως για να βοηθήσει τον παραπονούμενο ο οποίος ήτο συνάδελφός του, θα ανέμενα να υποβάλει κάτι τέτοιο στο μάρτυρα. Κάτι τέτοιο όμως ο δικηγόρος της κατηγορουμένης ουδέποτε υπαι- 25 30

5 νίχθη και ούτε υποστήριξε κατά την αγόρευσή του. Με το εύρημα αυτό, έστω και αν δεν έχω μαρτυρία ειδικού για να μου πει τον συσχετισμό των ιχνών τροχοπεδήσεως με την ταχύτητα, πιστεύω ότι μπορώ να βγάλω το ασφαλές συμπέρασμα ότι το αυτοκίνητο αυτό εν πάση περιπτώσει δεν οδηγείτο με ιλιγγιώδη ταχύτητα ως ήταν η θέση της υπεράσπισης και ασχέτως ποιος το οδηγούσε.

10 Όσον αφορά το θέμα της ίσης προτεραιότητας των δύο δρόμων, δεν έχω επίσης καμιά αμφιβολία ότι ο δρόμος που οδηγείτο το άλλο αυτοκίνητο, ασχέτως και πάλι ποιος το οδηγούσε, ήταν πάντοτε ο κύριος δρόμος. Η μαρτυρία του Μ.Κ. 1 ήταν πολύ καθαρή και τον πιστεύω απόλυτα. Ο δρόμος που οδηγούσε η κατηγορουμένη ήταν πάντοτε δρόμος ήσσονος σημασίας με ταπέλλα "ΣΤΟΠ" και σήμα "ΑΛΤ" στον δρόμο. Απλώς αυτά τα σήματα απουσίαζαν εκείνη την ημέρα λόγω οδικών έργων. Η ίδια η κατηγορουμένη εξάλλου σε κάποιο σημείο της μαρτυρίας της χαρακτήρισε το δρόμο που οδηγούσε ως πάροδο. Ο δε Μάρτυρας Υπερασπίσεως ο οποίος είναι ο ιδιοκτήτης του μηχανουργείου που βρίσκεται στην συμβολή των δύο δρόμων που έγινε το δυστύχημα και ήταν σε θέση να γνωρίζει, θα έλεγα, καλύτερα από όλους αν ο δρόμος που οδηγούσε η κατηγορουμένη ήταν ίσης προτεραιότητας με τον άλλο δρόμο, ανέφερε πολύ καθαρά ότι όταν κάποιος βρίσκεται στο "ΑΛΤ" της παρόδου βλέπει 80 μέτρα αριστερά του. Όλη αυτή η μαρτυρία δείχνει πολύ καθαρά ότι προ της ημέρας εκείνης υπήρχαν πάντοτε τα σήματα τροχαίας που έδειχναν καθαρά ότι ο δρόμος που οδηγούσε η κατηγορουμένη δεν ήταν ο κύριος δρόμος, πράγμα που γνώριζε πολύ καλά και η κατηγορουμένη η οποία ανέφερε ότι γνώριζε πολύ καλά τον δρόμο αυτό. Άρα είχε δει και γνώριζε πολύ καλά την ύπαρξη των σημάτων αυτών, έστω και αν είπε ότι ουδέποτε προ του δυστυχήματος υπήρχαν τέτοια σήματα στο δρόμο. Αυτός ο ισχυρισμός της είναι ψευδής και τον απορρίπτω παντελώς, καθότι είναι φανερό ότι τον ήγειρε για να μπορέσει να ισχυριστεί εκ των υστέρων ότι εφόσον οδηγούσε

σε δρόμο ίσης προτεραιότητας με τον άλλο δρόμο και ερχόταν από δεξιά είχε προτεραιότητα."

Αναφορικά με το τρίτο ερώτημα το Δικαστήριο δεν έκαμε κανένα εύρημα και στη σελίδα 33 των πρακτικών λέγει τα εξής:

5

"Προτού καταλήξω στα ευρήματά μου θα ασχοληθώ με την τελευταία εισήγηση του δικηγόρου της κατηγορουμένης και καταρχήν θέλω να πω ότι στην παρούσα υπόθεση δεν εκδικάζω τὸ ποιὸς οδηγούσε το άλλο αυτοκίνητο αλλά το κατά πόσο η κατηγορουμένη οδηγούσε αμελῶς. Ὡς εκ τούτου πιστεύω ότι το θέμα του ποιὸς οδηγούσε το άλλο αυτοκίνητο είναι άσχετο και δεν είμαι υποχρεωμένος να κάμω οποιοδήποτε εύρημα επί της εισήγησης αυτής. Αλλά έστω ότι κάνω εύρημά και βρίσκω ότι δεν ήτο ο Μ.Κ. 2 που οδηγούσε αλλά ο Μ.Κ. 3, με αποτέλεσμα οτιδήποτε έχουν πει οι μάρτυρες να είναι αυτομάτως ψευδές, ως ορθά έχει εισηγηθεί ο δικηγόρος της κατηγορουμένης. Με αυτό το εύρημα μου θα πρέπει άραγε αυτομάτως να απαλλάξω και να αθώωσω την κατηγορουμένη, ως έχει εισηγηθεί ο δικηγόρος της, χωρίς να εξετάσω το κύριο θέμα που εκδικάζω, δηλαδή το κατά πόσο η κατηγορουμένη οδηγούσε αμελῶς ή όχι; Η απάντηση είναι φυσικά όχι".

10

15

20

Τέλος το Δικαστήριο είπε τα εξής στη σελίδα 35 των πρακτικών:

25

"Ὡς εκ της όλης μαρτυρίας που έχω ενώπιό μου πιστεύω ότι η Κατηγορούσα Αρχή απέδειξε πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας την υπόθεσή της και ως εκ τούτου ευρίσκω την κατηγορουμένη ένοχη ως στο κατηγορητήριο".

30

Η παρούσα έφεση βασίζεται επί των ακολούθων λόγων όπως φαίνονται στην ειδοποίηση εφέσεως:

1. "Το εκδικάσαν Δικαστήριον κατέληξεν εις τα συμπεράσματα του χρησιμοποιούν πιθανολόγησιν αστι-

κής υποθέσεως και όχι το βάρος της αποδείξεως το
 οποίον απαιτείται εις ποινικές υποθέσεις (beyond any
 reasonable doubt).

5 2. Το εκδικάσαν Δικαστήριο εσφαλμένως εθεώρησε
 ότι η προσαχθείσα μαρτυρία εστοιχειοθέτησε τα απαι-
 τούμενα δια την ενοχήν της κατηγορουμένης στοιχεία.

3. Το εκδικάσαν Δικαστήριο ουδεμίαν αιτιολογίαν
 έδωσε δια την απόφασή του ή/και έδωσε αιτιολογίαν μη
 στηριζομένην εις την μαρτυρίαν."

10 Είναι φανερό ότι το τρίτο σημείο, ως προς το ποιος
 οδηγούσε το αυτοκίνητο του παραπονουμένου κατά την
 ώρα του δυστυχήματος και για το οποίο ο Δικαστής δεν
 έκαμε κανένα εύρημα δεν προβάλλεται ως λόγος εφέσεως.
 15 Εν πάση όμως περιπτώσει πρέπει να πω ότι συμφωνώ με
 την άποψη του Επαρχιακού Δικαστή ότι δεν έχει καμιά
 σημασία στην παρούσα υπόθεση ως προς το ποιος ήταν ο
 οδηγός του αυτοκινήτου του παραπονουμένου.

Αναφορικά με τους ανωτέρω τρεις λόγους εφέσεως
 είμαι της γνώμης ότι κανένας από αυτούς ευσταθεί. Το
 20 Δικαστήριο δεν κατέληξε στα συμπεράσματά του χρησιμο-
 ποιούν πιθανολόγηση αστικής υποθέσεως και ούτε εσφαλ-
 μένως εθεώρησε ότι η προσαχθείσα μαρτυρία εστοιχειοθέ-
 τησε τα απαιτούμενα για την ενοχή της κατηγορουμένης
 στοιχεία, αλλά εστηρίχθηκε επί της μαρτυρίας του εξετα-
 25 στή της υπόθεσης και έδωσε την δέουσα αιτιολογία και
 έτσι ορθά την καταδίκασε.

Για τα ως άνω θα απέρριπτα την έφεση.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΠΙΚΗΣ,: Η έφεση στρέφεται εναντίον
 της καταδίκης της εφεσείουσας για αμελή οδήγηση. Το αυ-
 30 τοκίνητο της είχε εμπλακεί σε οδικό δυστύχημα μέσα στο
 χωριό Αυγόρου στη διασταύρωση του δρόμου που οδηγεί
 προς Αμμόχωστο και άλλου δρόμου που οδηγεί από την
 κατεύθυνση Φρενάρους προς το χωριό. Ο πρωταρχικός
 λόγος της έφεσης όπως διατυπώθηκε από το δικηγόρο της

εφεσείουσας συνίσταται στην παράλειψη του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου να προσδιορίσει τα ουσιώδη γεγονότα και κατ' επέκταση να καθορίσει την αμέλεια της εφεσείουσας που στοιχειοθετεί την κατηγορία.

Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου προβλήθηκαν 5
διϊστάμενες εκδοχές ως προς τα γεγονότα τα οποία οδήγησαν στη σύγκρουση και τη σημασία των δύο οδών που συγκλίνουν στη διασταύρωση όπου έγινε το δυστύχημα. Οι αμφισβητήσεις αφορούσαν και το άτομο το οποίο οδηγούσε το αυτοκίνητο με το οποίο συγκρούστηκε το όχημα 10
της εφεσείουσας. Οδηγός του αυτοκινήτου εκείνου ήταν, σύμφωνα με την εκδοχή της εφεσείουσας, ο γιός του παραπονούμενου και όχι ο ίδιος. Αντίθετα ο παραπονούμενος, μέλος της αστυνομικής δύναμης, ο γιός του και τρίτο πρόσωπο οι οποίοι επίσης επέβαιναν του αυτοκινήτου ισχυρίστηκαν ότι οδηγός ήταν ο παραπονούμενος. 15

Το Δικαστήριο δέχτηκε ότι πριν την ημέρα του συμβάντος η είσοδος στη διασταύρωση κατά μήκος της πορείας της εφεσείουσας ήταν σηματοδοτημένη με σημεία της τροχαίας που καθιστούσαν τον δρόμο δευτερεύουσας σημασίας και επέβαλλαν υποχρέωση στους οδηγούς να σταματήσουν πριν εισέλθουν στη διασταύρωση. Η τρίτη σημαντική διάσταση θέσεων αφορούσε την ταχύτητα του αυτοκινήτου του παραπονούμενου. Η εκδοχή της εφεσείουσας ήταν ότι ο παραπονούμενος είχε προσεγγίσει τη 25
διασταύρωση με εξαιρετικά μεγάλη ταχύτητα, γεγονός που προοιωνίζε τη σύγκρουση μεταξύ των δύο οχημάτων.

Το Δικαστήριο αξιολόγησε τη μαρτυρία από μια πολύ περιορισμένη σκοπιά και βάσισε την ετυμηγορία του σε ότι χαρακτήρισε ως αναλόφενκτα συμπεράσματα που 30
προκύπτουν από το σύνολο της μαρτυρίας περιλαμβανομένης και της εκδοχής της εφεσείουσας. Αφήνεται μάλιστα η εντύπωση ότι η εκδοχή της εφεσείουσας συνιστούσε παραδοχή του αδικήματος. Ετσι εξηγείται το ερώτημα του δικαστηρίου "πράγματι διερωτώμαι γιατί έγινε η ακρόαση". Στην απόφαση του Δικαστηρίου γίνεται μόνο περιορισμένη αξιολόγηση της μαρτυρίας και εκφέρεται κρίση 35

ως προς την αξιοπιστία των μαρτύρων κατηγορίας μόνο σε σχέση με ορισμένες πτυχές της κατάθεσής τους. Αφήνεται ανοικτό το θέμα ως προς το ποιος οδηγούσε το όχημα του παραπονούμενου θέμα που άπτεται άμεσα της αξιοπιστίας όχι μόνο του παραπονούμενου αλλά και των άλλων 5 δύο μαρτύρων της κατηγορίας που ήσαν επιβάτες στο αυτοκίνητο. Το Δικαστήριο είχε προβεί στο εύρημα ότι η διασταύρωση ήταν ελεγχόμενη διαπίστωση που άφηνε ανεμπόδιστη τη χρήση του δρόμου κατά μήκος της πορείας 10 του παραπονούμενου και έθετε περιορισμούς στη χρήση της διασταύρωσης από την εφεσείουσα. Το εύρημα αυτό βασίστηκε στην ύπαρξη σημάτων τροχαίας πριν την ημερομηνία της σύγκρουσης τα οποία όμως δεν υφίσταντο κατά τον κρίσιμο χρόνο. Η σημασία του τελευταίου παράγοντα δηλαδή της απουσίας ή απάλειψης των σημάτων της 15 τροχαίας δεν εξετάζεται ούτε ερευνάται η σχετική σημασία των δύο οδών χωρίς την προαναφερθείσα σηματοδότηση.

Η εκπλήρωση του καθήκοντος για επιμέλεια κρίνεται απρόσωπα και το θέμα αποφασίζεται με βάση την αντικειμενική θεώρηση των γεγονότων. Η σημασία των δύο δρόμων χωρίς την ύπαρξη σημάτων τροχαίας δεν εξετάζεται 20 παρά το γεγονός ότι οι διαστάσεις του δρόμου κατά μήκος του οποίου κατευθυνόταν η εφεσείουσα ήταν μεγαλύτερες από εκείνες της άλλης οδού η οποία οδηγούσε στη διασταύρωση. Το αναμενόμενο καθήκον για επιμέλεια 25 στην προσέγγιση της διασταύρωσης διαφέρει ανάλογα με το αν η διασταύρωση είναι ελεγχόμενη ή όχι. Τέλος δεν προσδιορίζεται στην απόφαση με οποιαδήποτε ακρίβεια το στοιχείο της αμέλειας το οποίο τεκμηριώνει την κατηγορία. Η κατάληξη του Δικαστηρίου "ως εκ της όλης μαρτυρίας που έχω ενώπιόν μου πιστεύω ότι η Κατηγορούσα Αρχή απόδειξε πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας την υπόθεσή της ..." δεν τεκμηριώνει την κατηγορία. Η μαρτυρία 30 ενώπιον του Δικαστηρίου δίστατο σε πολλά σημεία ενώ η αξιοπιστία των μαρτύρων κατηγορίας δεν κρίθηκε συμπερασματικά αλλά μόνο περιστατικά ως προς ορισμένο μέρος της μαρτυρίας τους. Αφήνεται να νοηθεί ότι η εφεσείουσα εισήλθε σε ελεγχόμενη διασταύρωση όταν ήταν 35 ανασφαλές να πράξει τούτο κατά παράβαση του καθήκο-

ντος επιμέλειας που οφειλόταν στον παραπονούμενο. Ούτε αυτή η πτυχή της υπόθεσης δεν διευκρινίζεται με οποιαδήποτε βεβαιότητα.

Ανακεφαλαιώνοντας, τα ευρήματα στα οποία έχει προ-
 βεί το Δικαστήριο δεν βασίζονται σε οριστική και καθολι- 5
 κή εκτίμηση της αξιοπιστίας των μαρτύρων κατηγορίας. Ο
 προσδιορισμός της σημασίας των δύο οδών που συγκλί-
 νουν στη διασταύρωση όπου έγινε η σύγκρουση δεν έγινε
 με βάση την αντικειμενική θεώρηση του θέματος και τέλος 10
 δεν προσδιορίζονται με την απαιτούμενη ακρίβεια τα γε-
 γονότα τα οποία στοιχειοθετούν το αδίκημα για το οποίο
 η εφεσείουσα κρίθηκε ένοχος. Η σαφής διατύπωσή των ευ-
 ρημάτων του Δικαστηρίου και ο συσχετισμός τους με την
 ετυμολογία του Δικαστηρίου αποτελεί αναπόσπαστο 15
 μέρος της ολοκλήρωσης του δικαστικού έργου όπως υπο-
 δεικνύεται στην *Pioneer Candy Ltd v. Tryfon and Sons Ltd*
 (1981) 1 C.L.R. 540. Το πρωτόδικο δικαστήριο είναι το
 αρμόδιο δικαστήριο για την εκτίμηση της μαρτυρίας και
 τον καθορισμό των ουσιαστικών γεγονότων της υπόθεσης. 20
 (*Papadopoulos v. Stavrou* (1982) 1 C.L.R. 321).

Έχοντας υπόψη τα όσα έχουμε διαπιστώσει πιο πάνω
 κρίνεται αναπόφευκτη η ακύρωση της καταδίκης. Ταυτό-
 χρονα διατάσσεται η επανεκδίκαση της υπόθεσης από
 άλλο μέλος του Επαρχιακού Δικαστηρίου.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,: Εγώ συμφωνώ με 25
 την απόφαση που έδωσε ο συνάδελφος Πικής. Πιστεύω
 ότι είναι υπόθεση που πρέπει να επανεκδικαστεί για τους
 λόγους που εξήγησε.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΜΑΛΑΧΤΟΣ,: Ως αποτέλεσμα η έφεση 30
 επιτρέπεται δια πλειοψηφίας και η απόφαση ακύρωνεται
 και διατάσσεται η επανεκδίκαση της υπόθεσης ενώπιον
 άλλου Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας -
 Αμμοχώστου.

*Η Έφεση επιτρέπεται
 κατά πλειοψηφία.*